



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκεμβρίου τετάρτη,
ἀγριεύει κ' ἡ Σπάρτη.

Ἐνθακόσα τέσσερα καὶ χίλια
ποῦ θὰ βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Ὀκτακόσα κ' ἐξήντα κ' ἑνέα,
κρίσι λένε πῶς θάχουμε νέα.

Ὁ Τραυλὸς εἰς τὸν Μπουφίδη
τὸ κουδοῦνι παραδίδει.

Π.—Τι κρίνεις;

Φ.—Τὶ νὰ κάνω, μωρὲ κατσουλογδάρτη;

ἔπερασε Δευτέρα καὶ Τρίτη καὶ Τετάρτη,
κ' ἀκόμ' ἡ Προεδρεία δὲν εἶχε κεφαλὴν
κ' ἐχάριτο γιὰ τοῦτο Τραυλὸς ὁ Κεφαλλήν,
μὰ τὸ πρῶτ' τῆς Πέμπτης τὴν ἄφησε γιὰ τιμὴ
ὁ κύριος Μπουφίδης, ἡ ποντικομαμμῆ.

Κ' ἐχάριε κάθε φίλος τοῦ κόμματος καλὸς
κ' ἔδωσε τὸ κουδοῦνι σὲ τοῦτον ὁ Τραυλός.

Κ' ὁ Κόντης, ποῦχει φίλους ὡς ἑκατὸν ἐννιά,
τὸ πρῶτο του κοριὰρι
θερμῶς τὸ συνεχάρη,
ποῦ Πρόεδρος ἐβγήκε μὲ χίλια δαδὶ στανειά.

Ἐδέχθη τέλος πάντων... γειά σου, κλεινὲ Μπουφίδη,
τοῦ κόμματος στολίδι.

Σὺ κτύπα τὸ κουδοῦνι, ποῦ τᾶχεις τετρακόσα,
σὺ κτύπα τὸ κουδοῦνι, ποῦ συμβολίζει τόσα.

Αὐτὸ ρητόρων κόβει καπνίσματα καὶ δείπνους,
ἐπὶ τὸν κοιμισμένους, κοιμίζει τοὺς ἀγρόπνους,
αὐτὸ δεσμεύει γλώσσας
κ' ἐρίγδονπον λαλεῖ,
καὶ φρικιάσεις τόσας
τῶν σκλάβων προκαλεῖ.

Σὺ κτύπα το, Μπουφίδη,
ποῦ κόβει τὸ βροσίδι
ρητόρων ἐλευθέρων
κ' εὐγενικῶν πατέρων,
βροσίδι σὰν καὶ τοῦτο: σκάσε, μωρὲ μαγκούφη,
προτοῦ νὰ σοῦ μαδάσω τὸ κατσαρὸ τσουλοῦφι.

Περίδρομος, γομάρι,
περίτοιμα καὶ λέρα,
πρὶν διάβολος σοῦ πάρη
καὶ μάννα καὶ πατέρα.

Πάρε το... νάτο νάτο,
κτύπα τὸ καμπανάτο,
τὸ τοῖς ἀναθεμάτο,
ποῦναι βοή γεμάτο

Σὺ κάνε το κομμάτια
στὴν ζάλην τῶν καυγάδων...
κτυτάξετέ το μάτια
τῶν ἀδελφῶν ραγιάδων.

Μεγάλο τῶνομά του,
λαοῦ παρηγοριά,
καὶ κάθε κτύπημά του
σημαίνει ἑλευθεριά.

Ὅποταν κουδουνίζει
τί πόθους ἀρπυνίζει.

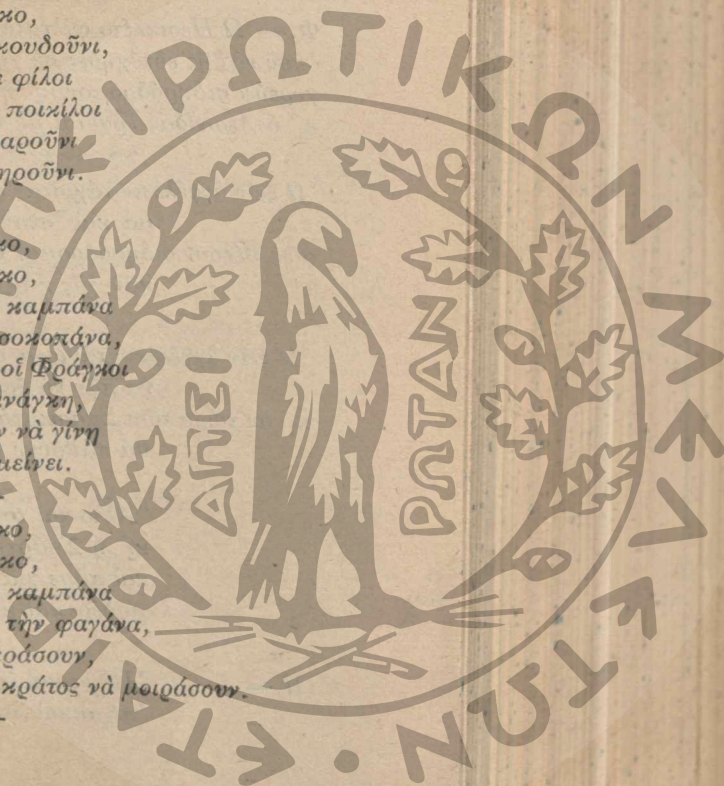
Τὰς Βαλπουργίας νύκτας ταράττει τῆς Βουλῆς,
ποῦ χαρτοσιὰ δὲν κρίνεται κ' ὁ Μεφιστοφελῆς.

Νικολῆ λελέγκο,
πίτσι κακαρέγκο,
γιὰ κτύπα τὸ κουδοῦνι,
νὰ μαζεντοῦνε φίλοι
τοῦ κόμματος ποικίλοι
νὰ φῶν τὸ μακαροῦνι
μὲ τὸ χρυσὸ πηροῦνι.

Νικολῆ λελέγκο,
πίτσι κακαρέγκο,
γιὰ κτύπα τὴν καμπάνα
μὲς στὴ γλωσσόκοσιάνα,
νὰ μαζεντοῦν οἱ Φράγκοι
σὲ τούτη τὴν ἀνάγκη,
καὶ κτήμα των νὰ γίνη
ὅ,τι μᾶς ἔχει μείνει.

Νικολῆ λελέγκο,
πίτσι κακαρέγκο,
γιὰ κτύπα τὴν καμπάνα
στοῦ κράτους τὴν φαγάνα,

τὰ σχέδια τοῦ Κόντε τὰ νέα νὰ περάσουν,
κ' οἱ Φράγκοι τῶν Ἑλλήνων τὸ κράτος νὰ μοιράσουν.



Π. — Βρέ Φασουλῇ, σταμάτα πρὶν σὲ ξυλοκοπήσω...
τὸν Πρόεδρον τὸν νέον κ' ἐγὼ θὰ χαιρετήσω.

Πρόεδρε μὲ τὸ μούσι,
κύπα τὸ λαρευτό,
τὸν Βούλγαρο τὸν Τσούση
νὰ σκιάζωμε μ' αὐτό.

Κτύπα μας τὸ κουδούνι, τὸ τρεῖς ἀνάθεμά το,
νὰ τρέξῃ 'στὸ Ταμεῖο, ποῦναι χαρτὰ γεμάτο,
κάθε ξερακιανὸς
καὶ κοιλαρᾶς τρανός,
ὅπου σωστὸ καρβέλι
'στὴν καθιστὰ του θέλει.

Κτύπα νὰ γίνουν στόλοι καὶ τρομερὰ στρατεύματα
μὲ χαρτοπερισσεύματα,
βάρα το νὰ βαροῦμε μὲ βαρυνγδούπους ἥχους,
κύπα το νὰ κτυποῦμε τὴν κοῦτρα μας 'στοὺς τοίχους.

Κτύπα το τῆς μονφλούζας νὰ 'δῇ τὴν προκοπὴ της,
κύπα το τῆς μονφλούζας, ποῦ βλέπει ξαστεριά,
κύπα νάλθοῦν οἱ φίλοι, νάλθῃ κ' ὁ Ζωγλοπίτης,
ποῦ λένε πῶς κ' ἐκεῖνος ἀρρώστησε βαρειά.

Κτύπα νὰ φθάσουν ὅσοι νοσοῦν ἀπὸ σκοποῦ,
κύπα νάλθῃ κ' ὁ Δόγκας, ποῦ 'πῆγε 'στὸν παπποῦ,
κύπα το, κ' ὁ Ζαήμης τὸν Κόντε νὰ συνδράμῃ
καὶ γέυμα νὰ τοῦ κάμῃ
μὲ ψάρια μαρινάτα, πλακί, τηγανητά,
βραστά τε καὶ ψητά.

Κτύπα, κ' ὁ ξεκαράρης ἐκεῖνος τῆς 'Αμφίσης
νὰ θυμηθῇ τὸν Κόντε γὰ νὰ μὴν τρέξῃ κοῖσις,
καὶ γίνουν ἐκλογαῖς
μὲ μάχαις καὶ σφαγαῖς,
καὶ κινηθῇ τὸ δάσος ἐκεῖνο τῆς Βιγνάμης
καὶ τοῦτο τὸν καιρὸ,
κ' ὁ Κορδονᾶς μὲ νέας νεανικὰς δυνάμεις
ἀρπάξῃ πατερό.

Φ. — *Ω Περικλέτο φίλτατε, Ρωμῆ κατσουλογδάστη,
ὅπου νὰ ζῆς εὐτύχῃς σὲ χρόνους θανμασίους,
γυρεῖσι σιδηρόδρομοι κ' ἡ σύγχρονός μας Σπάρτη
κ' ὁ Λεωνίδας ἔρχεται μὲ τοὺς τριακοσίους.

*Ω ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα 'στὸν Κόντε, ποῦ κοιμάται,
μὰ καὶ 'στοὺς Βουλευτάς,
πῶς θέλουν σιδηρόδρομοι οἱ νέοι Σπαρτιάται,
κἂν τὰς κἂν ἐπὶ τὰς.

*Ω ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα σ' ὅσους τὰ νύχτα ξύνουν
νὰ πᾶν νὰ ξοῦν κοιλαῖς,
κ' ἂν τώρα τῶν Σπαρτιατῶν τὴν μῆνιν παροξύνουν
θὰ πάθουνε δουλεῖς.

"Αλλο καὶ τοῦτο ξαρνικό,
κ' ἡ Σπάρτη μας κορώνει,
καὶ πάρε γὰ καλὸ κακὸ
μαδέρι καὶ καθρόνι.

Π. — 'Πῆγα καὶ 'στὴ Σάρρα, σὲ Βασιλικό,
'πῆγα καὶ 'στὸ σπῆτι τὸ Βουλευτικό,

εἶδα τὴν κυρίαν μὲ τὰς καμελίας,
εἶδα τοὺς κυρίους μὲ τὰς ὀμλίας.

Φ. — Σύρε νὰ θαναμάσης, βρέ κατσουλογδάστη,
τὸν 'Αειδέα, γυρὸ τοῦ Μποναπάρτη,
κ' ἔπειτα μαζί μου πῆγαινε νὰ 'δῇς
καὶ τοῦ Παρλαμέντου τοὺς 'Αειδεῖς.

*Εἰς κύταξέ τους ὅλους 'στὴ σειρά,
κύτα πῶς φοροῦνε χάρτινα φτερά,
σχέδια μεγάλων οἰκονομῶν
καὶ Δικαστηρίων κ' 'Αστυνομῶν.

Τοῦτον τὸν Κορφιᾶτη 'δὲς τὸν φτερωτό,
κύτα καὶ τὸν γέρο τὸν σταυρατό,
κ' ἄλλους, ὅπου θέλουν σῶναι καὶ καλὰ
σὰν κ' αὐτοὺς τοὺς δύο νὰ πετοῦν 'ψηλά.

Κακομοῖρα Σάρρα, σὺ Γαλλίς σπονδαία,
πῆγαινε νὰ παίξῃς τὸν 'Αειδέα
μοναχὰ σὲ ξένους βλάκας καὶ κουντούς,
κ' ὅχι 'στῆς 'Ελλάδος τοὺς σταυρατούς.

Π. — Τὸν εἶδες τὸν Ζαήμη μας, ποῦ δὲν τοῦ φεύγει ψάρι
καὶ τοῦ ζυγίζουν τὴν μυλὰ μὲ τὸ μαργαριτάρι;

Φ. — "Εμαθα πῶς ἐγύρισε κ' ἐχάρηκα γὰ τοῦτο,
καὶ λὲν 'δικό του Πρόεδρο πῶς ἔβαλε τὸν Μποῦτο.

Π. — Τὸν εἶδες καὶ τὸν Θεόδωρ, τὸν Μπιζιράμ — Μπαμπά

Φ. — Κ' ἐκεῖνος εἶχε Πρόεδρο τὸν γέρο Τσαλαμπά.

Μὰ κ' ὁ τῆς Πύλου Μισορλῆς, κολλήγα τραγογῆνη,
ἀμαξηδὼν δὲν 'προφθάσε δρομαῖος ἀπ' ἐκεῖ,

μέσα 'στὸν σιδηρόδρομο ποτὲ σχεδὸν δὲν μπαίνει,
τὸν πᾶνει τρόμος σὰν περνᾷ τὴν Σκάλα τὴν Κακή.

Π. — Κ' ὁ Δεληγειώργης ἔπειτα κ' ὁ Ράλλης μυστικὰ
νομίζω ψηφοδέλτια πῶς ἔβριξαν λευκά.

Εἶδες καὶ τὸν Σιμόπουλο;

Φ. — Τὸν εἶδα, φαρμαρόνο,
κ' ἐκεῖνος εἶχε Πρόεδρο τὸν ἑαυτοῦ μόνο.

Π. — Γὰ κύπα τὸ κουδούνι σου, Μπουφίδη, τεχνικά,
νέας ζωῆς καὶ δράσεως νὰ μᾶς φουρήσῃ φύσημα,

νὰ πουληθοῦν καὶ τᾶχρηστα τοῦ κράτους ὀκνά
κ' ἄχρηστα τώρα νὰ γενοῦν κ' ἐκεῖνα ποῦναι χρήσιμα.

Κτύπα το, Νικολίτση μου, τοῦ Κερκυραίου τζόγχα,
κύπα το γὰ νὰ βγάλωμε περισσεύμ' ἀπὸ λόγχα.

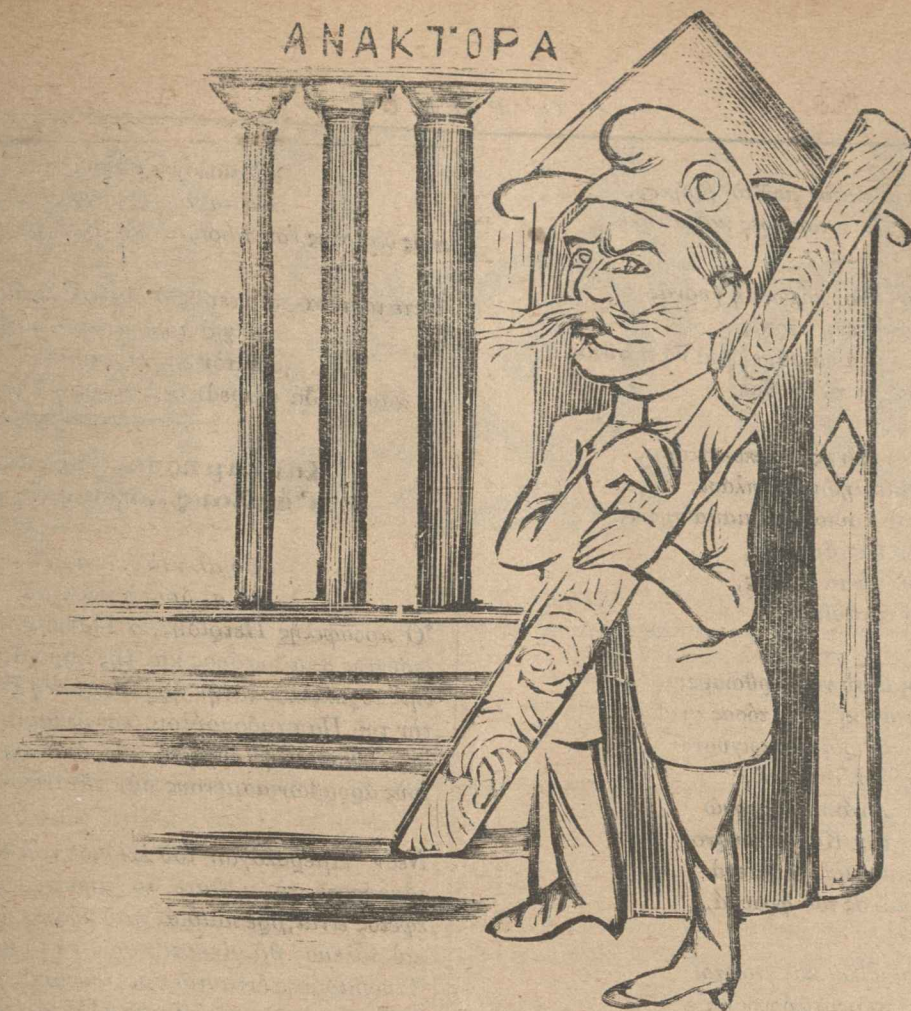
Φ. — Πάει κ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς νέας Προεδρείας.

Π. — Καὶ τώρα δέξου χαστουκιὰς μετὰ πολλῆς ἀνδρείας.

**Λίγοι στίχοι γιὰ τὴν Σάρρα,
τὴν γορὰ τὴν ἐξιντάρη.**

Χαῖρε σὺ, Γαλλίς σπανία,
δὲν μᾶς ἐλθισμόνησες,
ἦλθες πάλι, δαιμονία,
καὶ μᾶς ἐδαιμόνησες.

Καὶ γὰ σένα μερικοί
καὶ γὰ σένα μερικάς
θ' ἀπομεινουν νηστικοί,
θ' ἀπομεινουν νηστικαῖς.



*Ἦλθες πλέον εὐτραφῆς
κ' ἄστραφες κ' ἐβρόντισες,
κ' ἦλθαν Σάρραις τῆς Γραφῆς
καὶ Ρωμχαῖς γερόντισαίς,
γὰ νὰ 'δοῦν τὴν Σάρρα πάλι
πὸ τρανὴ καὶ πλὴν μεγάλη.

Κ' ἔλαμπαν τῶν κοκκάλων των τὰ θέλητρα τᾶφ' ὅτα,
ποῦ 'νόμιζες πῶς ἦλθανε νὰ παίξουν τὴν «Τραβιάτα»,
καὶ σὲ κομψοὺς 'Αειδεῖς ἐκάρφωναν τὸ κῆλι,
κ' ἔβλεπαν πότε τὸν Αἰγκλόν, καὶ πότε τὸν Πετσάλη.

Νεᾶ μᾶς ἦλθες μὰ φορὰ, τώρα μᾶς ἦλθε γραία
μὲ τὸ φτεμασίδι μπόλικο καὶ τὴν οὐρὰ μακροαία.

*Πῆγε καὶ 'στὴν 'Ακρόπολι, 'στὸ δοξασμένο κᾶστρο,
πρῶτο τῆς τέχνης ἄστρο,

καὶ πρὸ τοῦ Παρθενῶνος μας σταθεῖσα τοῦ κλεινοῦ
βεβαίως θ' ἀπεθαύμασες τὸ χρῶμα τοῦδ' ἄνθου.

Βεβαίως θ' ἀπεθαύμασες τὸ φέγγος τῶν ἡλίων,
κ' ἐκεῖνο τὸ πανύμνητον, τὸ πάλαι μεγαλεῖον.

*Αἰ, ὅμως καὶ τὸ σύγχρονον δὲν τὸ θαυμάζεις, Σάρρα,
ποῦ δίνει γὰ χατήρι σου τὴν εἰκοσιπεντάρα;

Βεβαίως σὲ κατέπληξε τῆς δόσεως ὁ κρόκος,
βεβαίως θ' ἄνοιξες καὶ σὺ μὴ πιδάμῃ τὸ στόμα,
μὰ κᾶμα ποῦ δὲν 'φύσηξε κανεὶς τρελλοσορόκος
νὰ φᾶς κ' ὀλίγον ἑρὸν τῶν 'Αθηναίων χῶμα.

*Ἦλθες καὶ τοὺς παράδες μας ἐπῆρες, δαιμονία,
ποῦ γὰ νὰ τοὺς δώσωμε γὰ τὴν Μακεδονία,
καὶ τώρα στέλλεις ἀσπαρμόν πρὸς τὰς ἰσοτεράνους,
κ' οἱ Μακεδόνες χάσκοντες ἄς καρτεροῦν ἐράνους.

*Ὁρεβονάρ, Ὁρεβονάρ, καὶ πάντοτ' εὐδαιμόνει,
κ' ἐμᾶς τοὺς Γάλλους τοὺς Ρωμῆους ποτέ σου μὴ λησμόνη.
Σὲ ραίνει μὲ τὴν δόξαν τῆς ἡ τῆς Θαλείας ἔδρα,
καὶ 'γρηγόρα νὰ ξαναλθῇς, Αἰγκλόν, Τραβιάτα, Φαίδρα.

Σκόβοι κ' ἐγὼ περιδεῖς πρὸ τοῦ χρυσοῦ σου θρόνου,
ποῦ στέκεται 'ψηλά 'ψηλά,
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ
'στὸν Γάλλον τὸν φιλέλληνα, τὸν Πρεσανσέ τοῦ «Χρόνου».

Δῶσε κ' ἐκ μέρους μου φιλήσ' αὐτὸν τὸν Πρεσανσέ,
καὶ χαῖρε, Μούσα Γαλλική,
ποῦ σ' ἐξυμνοῦν ἐδὼ κ' ἐκεῖ
καὶ τώρα ποῦ κατήντησες ἐντεφινὴ πασσέ.

***Ὁ Φαδουλῆς ὁ τενεκὲς
εἰς τοῦ Συγγροῦ τῆς φυλακαῖς.**

*Πῆγε λοιπὸν κ' ὁ Φαδουλῆς
τῆς Ρωμηοσύνης τῆς τρελλῆς
μὲς 'στοῦ Συγγροῦ τῆς φυλακαῖς γὰ τὸν Γαβριηλίδη,
κ' ἐκεῖ τοῦ 'βγάλανε φαγὰ καὶ μπόρα Κλωναρίδη,
καὶ κάτσε τοῦλεγον νὰ φᾶς, καὶ κάτσε νὰ μεθύσῃς,
καὶ κάνε 'λίγη φυλακὴ γὰ νὰ τὴν στερήθῃς.

Κ' ὁ Φαδουλῆς δὲν ἔπαιε νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ,
κ' ὁ Συναγιώτης ἦν ἐκεῖ,
ποῦ τοῦ Συγγροῦ τὴ φυλακὴ
μὲ γνῶσι διενθάνει.

Φυλακὴ χαριτωμένη... φᾶτε πᾶτε σφανά...
μόνον ἓνας Συναγιώτης ξέρε νὰ τὴν κυβερνᾷ.

Ἄδελφὲ Γαβριηλίδη, τέτοιο σπῆτι ποῦ τὸ ἔβρισκες,
κὶ ἐδῶ μέσα δίχως νοῦν πῶς ἑκατάφερες καὶ μπήκες.

Κάτσε, Βλάση μὲν ἀμὶ, κὶ ἄνω κάτω μὴ γυρνᾷς,
βλέπω πῶς ἐδῶ ζωὴ χαρισάμενη περνᾷς.
Τέτοια τύχη τὴν ζήλευω... μὴ νὰ φᾶμε, μὴ νὰ πρῶμε,
κὶ ἔλα κάτω νὰ τὰ ποῦμε.

Τὸν πατριώτη μοῦθελες νὰ κἀνης, βλακο-Βλάση,
μὲς ὅτων Ρωμηῶν τὴν πλάσι,
κὶ ἐπιθυμεῖς τὰ νόμιμα σὲ τούτους νὰ μαθαίνης...
λάβε λοιπὸν τὰς ἀμοιβάς,
καλὰ καὶ σὺ νὰ τὰ τραβᾷς,
καλὰ νὰ τὰ παθαίνης.

Τὶ σοῦλθε τὸ Ρωμαῖκο καὶ σὺ νὰ διορθώσης;
δὲν ἔχεις δράμι γνώσεως ἂν κὶ ἔχης τόσας γνώσεις.

Μέσα ὅσους δρόμους τριγυρνῶ
μὲ τόσα σχέδια ὅσων νοῦ,
κὶ ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα περνῶ
καὶ βλέπω τὸν Καρμπούρο
μὲ σκούφιας καὶ μὲ πατερά
νὰ στέκη μόνος τὸν φρουρά.

Ἄγνωστοι φίλοι καὶ γνωστοὶ
μοῦ λένε: ποῖος ὁ φρουρῶν;
κὶ ἐγὼ τοὺς λέω Γαλλιστί:
λὲ ντιαμὰν ντὲ λὰ κουρόν.

Τέτοιο ρόλο σὰν καὶ σέγα δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παίξω,
σὺ νὰ βλέπης ἀπὸ μέσα κὶ ἄλλοι νὰ γελοῦν ἀπέξω.
Δὲν σοῦ λέω, κὶ ἐδῶ πέρα ζῆς ὥραϊα, πατριώτη,
καὶ πρὸ πάντων ὅταν ἔχης συντροφιά τὸν Συναγιώτη,
ὅμως προτιμῶ βεβαίως ἔξω νὰ τὸν συναντήσω
καὶ μαζί του νὰ γλεντίσω.

Ἄδελφὲ Γαβριηλίδη,
σφίξε μὴ τοῦ Κλωναρίδη,
κὶ ἄφησε τὸν κάθε μπούφο θέματ' ἄροητα νὰ γράφῃ,
σὺ μὴ λὲς τὰ σῦκα σῦκα, σὺ μὴ λὲς τὴν σκάφη σκάφη.

Ἐχε φρόνησιν, καὶ μένε, καὶ ὅτ' ἀλόγια σου φειδῶ,
καὶ σὰν ἐβγῇς ἀπ' ἐδῶ
πάψε πᾶ ἡ αὐτὸ τὸ κράτος κάθε σοβαρὴ κουβέντα,

κὶ ὁμολόγει θαρραλέως
πρὸ παντὸς Εἰσαγγελέως
πῶς ὑπῆρξες ἕως τώρα βλακο-Βλάσης μὲ πατέντα.

Εἶπε τοιαῦτα προπετῶς ὁ ξύλινος λιμάρης,
ποῦ γὰρ τὸ φρέσκο φρίττει,
καὶ τὸν ἐπῆγε σπῆτι
μὲ καροτσάδα δωρεὰν ὁ Σπύρος ὁ Τσαγγάρης.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τὶ δριλεκτὸ ζευγάρι
καὶ σ' ἀρετὴ καὶ χάρι.

Ὁ προσφιλὴς Πετρίδης, ὁ Γιάννης δηλαδή,
λεβέντης σπαθοφόρος καὶ τῆς καρδιάς παιδί,
τὴν περικαλλεστέτην ἡρραβωνίσθη Ξένην,
τὴν τοῦ Παπαδοπούλου, τὴν κεχαριτωμένην,
κὶ ὁ Φασουλῆς εὐχήθη μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά του
τοὺς ἀρραβωνιασμένους σὰν νῆπτα παιδιὰ του.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστή,
τάκουσατε, τὸ μύθαιτε, τὸ πῆρατε χαμπάρι;
ἐφέτος εἶναι, βρὲ παιδιὰ, ποῦ κόσμος θὰ πρᾶσι
καὶ πόλεμος θὰ γίνεταί ποῖος νὰ τὸ προτοπάρι.
Τὶ σοβαρότης ἐνταυτῷ καὶ προσωπὶς γελῶσα,
ἐκεῖ καὶ γὰρ τὰ μοῦτρα μας ὁ Μπάμπης γράφει τόσα,
κὶ ἐφέτος ὅπως κὶ ἄλλοτε πιστεύετε σ' ἐμᾶς
πῶς ἀπ' αὐτὸ καλλίτερος δὲν εἶναι μποναμᾶς.

Φραγκῖσκος Κανελλόπουλος. ἔμπορορράτης πρώτης,
τί κόφιμο, τί ράφιμο, τί χάρις, τί κομπότης.
Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὸ μαγαζί του κεῖται,
καὶ ὅτ' ὁ γνωστὸν Ἀρσάκειον ἀμέσως θὰ τὸ βρῇτε.
Κόψε με, Κανελλόπουλε, καὶ ράψε με, Φραγκῖσκο...
φτήνητα μεγάλη καὶ ἡ αὐτοῦς, ποῦ παίζουν Καραῖσκο,
καὶ ποῖος τὴν τέχνη τὴν φτηνὴ δὲν θέλει νὰ γνωρίσῃ;
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος κάνει γὰρ τὸ Παρίσι,
μπαίνεις καμπούρης, ἀδελφέ, καὶ βγαίνεις κυπαρίσι.

Τὸ φύλλον τοῦ Ρωμηοῦ μας ἄς τὸ γνωρίζουν ὅλοι
πῶς εἴκοσι παραδες πουλεῖται μὲς ὅτ' ἡ Πόλι.

Τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ρωμηοῦ» μας, παρλαπῖπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τοῖα καὶ ὅσων δρόμον τοῦ Διδότου.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ

Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος. — Ἰονικὴ Τρά-
πεζα Limited. — Τράπεζα Ἀθηνῶν. — Τράπεζα
Βιομηχανικῆς Πίστεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1904 ἀρχεῖται ἐν ταῖς θυ-
ρίσι τῶν τε ἐν Ἀθήναις καταστημάτων καὶ τῶν ὑπο-
καταστημάτων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν, ἐφοδιαζομέ-
νων ὑπὸ τῶν δημοσίων ταμείων, ἢ πώλησις τῶν γραμ-
ματίων τοῦ ὑπὲρ τοῦ

ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ 1905
ΤΙΜΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ

πρὸς γραμμάτια 1 μέχρις 20 Δρ. 3 ἑκατόν
» » 21 » 100 » 2,85 »
» » ἄνω τῶν 100 » 2,80 »

ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Τῆς 2)15 Ἰανουαρίου, 3)16 Ἀπριλίου, 3)16
ουλίου καὶ 2)15 Ὀκτωβρίου 1905.

ΛΑΧΝΟΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

ΚΕΡΔΗ

ΚΕΡΔΗ	ΔΡΑΧΜΑΙ
1	100,000
1	25,000
1	10,000
3	5,000
5	1,000
411	100
578	50
1000	225,000

Ἐκ τῶν γραμμάτων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν